

Тобі, Тату, як привіт з України.

1

У завивалі тихих вечорів  
Співає-думає церков бароко, —  
І обсипається потужний спів  
В зорі вечірньої огненний спокій.

Господен шлях – спустошені поля.  
Проходить іноді Господь полями.  
Спадає лист... Господь глядить здаля  
На тліючі в спаданню плями,

На цвинтар білий, на хрестів юрбу,  
На зграї гайвороння в мутнім небі. —  
І тихо так одходить за вербу,  
За обрій, за його багряний гребінь.

2

Мутніють досвітки над гаєм;  
У сірих обріях поля.  
І знов дороги умирають  
В сухих рудавних коліях.

І знов іде широким колом  
Дзвіниця синя з-за верби,  
А там ген-ген на видноколі,  
– Село й спустошені горби.

– Тріпоче вітер бубонцями,  
Зростають рідні пустирі.  
А понад ними пастухами  
Ідуть два янголи в горі.

Вони, як велетні повстали,  
Мов по воді полями йдуть,  
І бачиш ти, рожеві далі  
Юрбою янголів цвітуть.

### 3

Під вечеровим розсипом огнів  
Зростають чорними садами ночі,  
І от розбуджений пташиний спів  
Пітьму важку срібляним током точить.

Ах, се країна попелу й пожежі!  
Непевні в ній будівлі деревляні —  
Хвіст лисячий огня не вбережеш,  
Коли він чоловічий зріст дістане.

– Дзвіниця деревляна загуде:  
Жаліється і бовкає над силу,  
Мов за тріским огнем, на неї йде,  
Змежаючи безмежність – всесвіт цілий.

І от побачив зір паламаря,  
– Там, де у тьму зникає шпиль дзвіниці,  
Мов янголи над зводом віттаря  
Знялись в тривожній ореолі птиці.

І він глядів у миготіння крил,  
І бачив – тихо янголи кружляють,

А проміж них промінить твердо шпиль  
Над обступаючими ніч полями.